

WRRAAK

CLAUDIA ABANDO

Eerder verschenen bij CD publishers

- 2014 *Rick Be Quick* - J.B. te Boekhorst
2014 *De Jacht op de Kerstschat* - J.B. te Boekhorst
2015 *The Christmas Treasure Hunt* - J.B. te Boekhorst
2016 *Jackpot* - J.B. te Boekhorst

© 2016 J.B. te Boekhorst
Omslagontwerp: D. Jeurlink
Foto omslag: S. de Vries
Illustratie Claudia Abando: Jim Nauya
Binnenwerk: Click Design, Zutphen
isbn 978 90 821 780 81
isbn 978 90 821 780 98 (e-book)
nur 330
www.cdpublishers.nl
www.clickdesign.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Hoe is het nú met je?’ vroeg Britta, die meteen een kleur kreeg en verontschuldigend om zich heen keek.

Alle vrouwen staarden naar Angela, wachtend op een antwoord, onzeker of ze de vraag wel gehoord had. Toen kwam er alsnog een reactie.

‘Wat zal ik zeggen. Niet goed, dat is wel duidelijk. De pillen houden me over het algemeen rustig. Als ik de tweeling zie, ben ik bang dat ze ontvoerd worden. Als ik aan Jeremy denk, vrees ik dat hij me verlaten heeft. Dan denk ik toch weer aan die collega. Als ik mezelf in de spiegel zie, word ik ook niet vrolijker. Het is net of mijn lichaam moet wennen aan het feit dat het niet meer krampachtig in een houding ligt. Dat het gewoon mag doen wat het normaal ook doet, namelijk mij helpen me te bewegen. Het is net of de programmering kapot is en mijn spieren niet meer weten wat hun taak is. Ik ben sneller moe en soms lijkt het of ik Parkinson heb. Als ik het dan niet meer zie zitten in een trieste bui en ik wil bijvoorbeeld koffie inschenken, gaat de helft ernaast. Ik kan met goed fatsoen geen boterham meer in mijn mond stoppen. De pillen die ik heb gekregen slik ik voor de helft, anders ben ik er niet voor mijn kinderen. En wat moet ik tegen ze zeggen als ze weer naar hun vader vragen? Nee, sorry,’ ze keek verontschuldigend om zich heen, ‘het gaat niet zo goed met me.’

Oudejaarsdag 2013

Buiten leek het wel oorlog. Zoals elk jaar klonken de carbidbussen als schoten van een compleet leger tanks dat in de verte aan het oprukken was. De traditie om het .0oude jaar met veel kabaal uit te knallen had al vele jaren geleden plaatsgemaakt voor een hoger doel. De zes kameraden stonden in de uiterwaarden met maar één dwingende drang: de plastic bal vanuit de melkbus de IJssel injagen. De afgelopen jaren was die eer naar Dries gegaan. Aan het eind van de middag waren de mannen zo dronken dat niemand meer precies wist wiens bal uiteindelijk het verst in de rivier was beland. Voor de onderlinge strijd en het elkaar afzeiken was het leuk om er een wedstrijd van te maken (zolang ze nuchter waren), maar eigenlijk wilden de zes alleen maar zo veel mogelijk lawaai maken. Ze waren trots als ze na hun kerstvakantie in de kroeg of op hun werk alsnog hoorden dat ze weer goed bezig waren geweest. ‘Het was zelfs bij ons te horen,’ zeiden mensen die minstens vijftien kilometer verderop woonden.

7

In de ene hand een pul bier, in de andere de brander. De opgeschoten jeugd mocht de melkbussen vullen met het explosieve goedje en de plastic bal klem in de opening van de bus duwen. Soms lukte het om alle bussen tegelijk te laten knallen. Dan klonk er een luid gejuich en waren de kameraden stiekem blij dat ze gehoorbescherming gebruikten. Op zulke momenten trilden de ruiten van de nabij gelegen boerderijen. De lager gelegen uiterwaarden en de dijk zorgden ervoor dat er geen glas sneuvelde, hooguit een pul van een dronken schutter.

Hoewel de sfeer onder de aanwezigen vrolijk en jolig was, lag er toch een donkere schaduw over deze dag. Het was de eerste keer sinds het begin van hun vriendschap dat de kameraden niet compleet in de uiterwaarden stonden. Jeremy was sinds 19 december spoorloos. Niemand wist waar hij

was. De vrienden waren de afgelopen weken aan het zoeken geweest. Een van de mogelijkheden die de politie onderzocht, was het vermoeden dat de man van Angela er met een vrouwelijke collega vandoor was gegaan. Ene Anita de Jong, zij was op dezelfde avond als Jeremy verdwenen. Navraag bij andere collega's had volgens de kameraden bewezen dat dat niet het geval kon zijn. De gedachte aan een echtgenoot die met een collega weggelopen zou zijn, was voor Angela ondraaglijk. Maar ze wist niet of een dode vader van haar kinderen haar op den duur een prettiger gevoel zou geven. Ze bleef hopen dat hij weer levend terug zou komen.

Als eerbetoon was er wel een zevende melkbus geplaatst, maar die zorgde – elke keer als de bal werd weggeschoten – meer voor verdriet dan vreugde.

Sanne stond bij het raam in de woonkamer van Angela. Ze keek in de richting waar het geluid vandaan kwam. Haar ogen zagen niets; pas als ze zich concentreerde ontwaarde ze slechts lichte rookwolkjes. Een lage *boem* bereikte haar oren, ze voelde de ramen trillen. Sanne was de vriendin van Dries. Ze kenden elkaar al hun hele leven. Sanne herinnerde zich nog de allereerste kus toen ze vijf jaar waren. Een herinnering om te koesteren, maar nu was ze verward, en met haar gedachten compleet ergens anders en zo onrustig dat ze om de haverklap uit haar stoel opstond om nietsziend door het raam te staren.

Ze waren er alle zeven, de vrouwen van de kameraden die in de uiterwaarden hun decibelrecord van vorig jaar probeerden te overtreffen. Ze dronken alle zeven hetzelfde als andere jaren: vijf witte wijn, één rosé en één bessen-jus. Ze aten dezelfde hapjes, en toch was er iets veranderd sinds de vorige keer dat ze het jaar samen hadden uitgeluid. Er werd niet druk gepraat en er werd niet uitgebreid gelachen, er werd niet eens geroddeld, wat een wonder was. Het waren slechts koetjes en kalfjes. Meerdere malen vielen er zelfs stiltes, iets wat normaal nooit voorkwam bij deze praatgrage tantes. Regelmatig luisterden de vrouwen naar het lawaai dat hun mannen in de verte op het boerenland maakten. Niet omdat ze geïnteresseerd waren, maar om zich een houding te geven tijdens een onaangename stilte. De gastvrouw vroeg iets te vaak of haar metgezellen wat wilden drinken of dat ze nog iets in de frituurpan kon gooien. Op elke vraag schudden de

meesten 'nee'. Het leek of niemand ergens zin in had. Niet om te praten, niet om te eten, en zelfs niet om te drinken. Alleen Stella lustte wel wat. Zij was de enige die regelmatig naar de keuken liep als er een schaal leeg was, en die niet onder invloed leek van de algehele triestheid. Stella was nonchalant, vaak ongeïnteresseerd en met zichzelf bezig. In principe had ze geen van deze meiden nodig. Slechts omdat haar Karel bevriend was met de partners van deze slappe groep hield ze zich een paar keer per jaar met hen op. Jammer genoeg was die sukkel van een Jeremy verdwenen en waren ze de afgelopen weken iets vaker bij elkaar geweest. Iets waar ze nu alweer genoeg van had.

9

Britta was het stilst van het gezelschap, altijd verlegen en snel de blosjes op de wangen. Vergeleek zichzelf iets te vaak met een grijze muis en woonde samen met controlfreak Benten. Ze had nog amper wat gezegd, er spookten te veel gedachten door haar hoofd.

Afgezien van haar gastvrouwelijke verplichtingen kwam er bij Angela ook nauwelijks een fatsoenlijk woord over de lippen. Er heerste niet eens een saaie stemming, er was gewoon niets, een holle leegte. Terwijl je op een oudejaarsdag als deze vrolijke gezichten zou verwachten, vooral als er stevig gedronken werd. Maar de dames, die hun sporadisch samenzijn nooit hadden verheven tot vriendschap, deden alsof: ze deden alsof ze dronken, alsof ze geïnteresseerd waren, alsof ze af en toe een hapje namen. Er was totaal geen sfeer. Tijdens een gemiddelde uitvaart was het gezelliger. Sanne liep van het raam terug naar haar plaats en kuchte. De laatste weken voor de anderen het teken om op te letten.

'Het valt me op,' begon ze, 'dat de sfeer anders is dan andere jaren. Dat ligt niet aan Angela.' Ze keek Angela aan en glimlachte naar haar om duidelijk te maken dat ze het niet beter had kunnen doen. Angela richtte haar hoofd op maar leek haar niet te zien. Het was alsof ze dwars door Sanne heen keek. Dat deed Sanne plots realiseren dat er nog iets anders aan de hand kon zijn dan de reden die zij had bedacht. Dus begon ze eerst over dat andere waardoor Angela van slag was en misschien ook wel de andere dames. 'Natuurlijk is er de ongerustheid dat Jeremy tot op de dag van vandaag vermist wordt. Dat is een verschrikkelijke sluier die over ons leven is komen te hangen. Misschien wordt die droefheid wel versterkt door de

zware mist in jullie hoofden waarvan ik bijna zeker weet wat daarvan de oorzaak is, en daarom stel ik jullie twee vragen. Twee vragen waar je over na mag denken, en in de tussentijd zal ik ze zelf allebei beantwoorden, zodat jullie een idee krijgen waar ik heen wil. Ik zou graag willen vragen of je terug wilt gaan naar het hoogtepunt en het dieptepunt van het afgelopen jaar. We zitten hier met z'n allen bij elkaar, zoals we elk jaar doen. Hoewel we elkaar slechts een paar keer per jaar ontmoeten is oudejaarsdag altijd feest, een hoogtepunt waarop we ons vermaken en veel plezier hebben. Vandaag ontbreekt er echter iets, er lijkt iets geknakt en ik wil weten wat dat is. Dus als jullie willen nadenken over het leukste en het meest verschrikkelijke moment van het afgelopen jaar, zal ik jullie alvast mijn ervaringen vertellen.

Sanne ging recht zitten en keek de kamer rond. Hoewel alle zes de meiden haar gefixeerd aankeken, leken ze niet te horen wat ze zei. Ze verbleven allemaal in hun eigen wereldje. Hun gezichten waren betrokken, alsof de donderbui van het slechte nieuws al boven hun hoofd hing. Misschien waren ze aan het nadenken, maar Sanne vond ze daarvoor te apathisch uit hun ogen kijken.

‘Goed. Ik begin,’ zei ze iets te luid om haar vriendinnen wakker te schudden. ‘Het leukste, en dat klinkt misschien saai, was het weekendje weg met Dries. Voor het eerst sinds de geboorte van de tweeling waren we weer met z'n tweeën. Drie dagen Parijs. We hebben ons gedragen als verliefde pubers, hebben zo'n beetje alles bezocht wat je hoort te bezoeken als opgewonden toerist. En de hele week daarna leefden we nog in een roes. Als ik daaraan terugdenk, begin ik bijna te huilen,’ zei ze weemoedig.

Sanne liet even een stilte vallen. Het liefst was ze weer opgestaan om uit het raam te kijken. Sinds de afschuwelijke gebeurtenis had ze geen rust meer, stilzitten was er niet meer bij. Er woelde een rusteloos gevoel in haar, een woede die haar als een tijger in zijn kooi heen en weer liet lopen. Ze wilde iets doen, ze moest iets doen, maar wist nog niet wat. In plaats van op te staan, keek ze met een trieste blik naar buiten en ging weer verder.

‘Dat waren een paar mooie dagen. Ik denk er nog graag aan terug. Althans, tot aan donderdagavond 19 december van dit jaar dacht ik er graag aan terug. Sindsdien lukt het me niet meer om leuke, positieve of vrolijke

dingen in mijn hoofd te halen. Alsof ik het niet meer mag of niet meer durf?

Haar gezicht werd grauw, er leek een schaduw van een donkere wolk over te trekken. ‘Sinds die donderdagavond twee weken geleden is mijn leven compleet veranderd, verwoest mag je wel zeggen. Ik loop bij mijn huisarts, ik slik rustgevende medicijnen, sta dagelijks te trillen op mijn benen, heb het gevoel dat ik in mijn eigen lichaam zit opgesloten, terwijl ik er juist uit wil.’

‘Wat is er gebeurd?’ Tessa was te nieuwsgierig om het verhaal af te wachten en vergat even haar eigen problemen, die haar de hele dag al hadden afgeleid. Ze kreeg een boze blik van Ursula, die meestal geduldiger van aard was.

‘Die donderdag begon als elke andere donderdag. Dries was in de melkput en verzorgde zijn 150 koeien. Ik zat in de stress omdat ik Dries zijn eten nog moest brengen en de pont naar Olster moest halen om op tijd op mijn werk te zijn. Ook de dag verliep zoals hij zou moeten verlopen. Het werk op kantoor was net zo saai als anders, alhoewel het de laatste dag was dat ik onbedaarlijk met een paar collega’s heb gelachen. Op weg naar huis deed ik zoals altijd de boodschappen en toen ik de boerderij zag, kwamen de kinderen me tegemoet lopen. Dries was zo aardig geweest om ze al van school te halen. Na het eten televisie gekeken met de tweeling. Het was wel geen vrijdag, maar om de een of andere onduidelijke reden mochten ze iets later naar bed, en toen snel op de fiets naar keramiekles. Nou ja, les. Zoals jullie weten is het meer een hobbyclub. Maar wel eentje die met grote regelmaat schotels, borden en vazen oplevert voor de bazaar en waar ik jullie tot in den treure mee lastig val, maar dat terzijde. Die avond kwam ik niet verder dan de voordeur van Mieke Glas. Op het moment dat ik mijn fiets op slot wilde zetten, werd ik van achteren gegrepen en kreeg ik een dot chloroform onder mijn neus.’

Er ging een schok door de kamer. Alle zes keken ze met verschrikte ogen naar Sanne, alsof ze het zelf voelden, alsof er een collectieve herinnering werd aangewakkerd. Britta begon zacht te snikken.

Als Sanne de afgelopen maanden in haar hoofd terugbladerde, herinnerde ze zich Britta als degene die samen met Ursula al tijden in shock

leek te zijn geweest. Apathisch was een beter woord, ze keken zo treurig uit hun ogen. Beiden waren vanaf een bepaald tijdstip veel thuisgebleven en gingen regelmatig op doktersvisite. Argeloos had ze hun mannen er wel eens naar gevraagd. Zowel Bente als Steffan wist er geen verklaring voor te geven. Alhoewel Bente bij de vraag hoe het met Britta ging altijd een beetje ongemakkelijk uit zijn ogen keek. Sanne had daar nooit iets achter gezocht omdat Bente het meest verlegen van de zeven kameraden was. Ook had Britta een tijd geleden zo maar bij haar voor de deur gestaan met de bijzondere vraag of ze bij haar mocht douchen. Sanne had natuurlijk ja gezegd, maar nooit gevraagd waarom.

Bijna alle dames bogen voorover om hun glas te pakken en een slok te nemen. De twee die dat niet deden hadden hun drankje nog in de handen en dronken het glas in één teug leeg. Sanne hoorde sommigen duidelijk zuchten of zag ze een traantje wegpinken. Zelf probeerde ze de draad van haar verhaal weer op te pakken.

‘Vanaf het moment dat ik naar achteren werd getrokken, kan ik me niets meer herinneren, totdat ik wakker werd op een tafel. Een massagetafel of een behandeltafel van een dokter of zoiets: mijn benen zaten in die metalen beugels die ze ook gebruiken voor inwendig onderzoek. Mijn rok was omhoog geduwd, mijn slip kapot gescheurd, het voelde fris aan,’ verontschuldigde ze zich. ‘Mijn blouse was opengetrokken en mijn bh zat onder mijn kin. Ik bleek een soort zwarte zak over mijn hoofd te hebben gekregen, ik merkte nog net dat er iets werd weggetrokken voordat ik in de gaten kreeg wat er ongeveer gebeurd zou moeten zijn. Je kunt je voorstellen hoe ik me voelde, zo open en bloot. De paniek, over wat er met mij stond te gebeuren, begon met de snelheid van de realisatie omhoog te schieten.’

De glazen die nog niet leeg waren, werden naar binnen gegoten alsof er straf op stond als dat niet zou gebeuren. Angela stond automatisch op om alle glazen weer te vullen. Sanne wachtte ongeduldig tot ze daarmee klaar was. Toen ging ze verder.

‘Tot overmaat van ramp was mijn ene arm vastgebonden met touw. Ik trok er voorzichtig aan maar merkte dat daar geen beweging in te krijgen was. Alleen mijn linkerhand en arm kon ik bewegen. De eerste persoon in een donkere, waarschijnlijk zwarte, overall die ik zag bleef zo ver bij

me weg staan dat ik hem onmogelijk kon krabben. Hij kwam wel dichtbij genoeg om te doen wat hij wilde doen, wat een ondraaglijke pijn veroorzaakte. Het kon niet lang geduurd hebben maar het leek een eeuwigheid.

‘Een licht achter de man wierp een schaduw over zijn gezicht. Toch had ik hem nooit kunnen herkennen, omdat hij een donkere bivakmuts of iets dergelijks droeg. Hij was in zijn zwarte kleding en met de voorkant gehuld in een lichte duisternis onmogelijk te identificeren.’

Sanne vergat hier gemakshalve te vermelden dat ze inmiddels elke verkrachter dacht herkend te hebben nadat ze de laatste had geïdentificeerd: houding, gegrom, kuchje en manier van lopen, ook al waren ze nog zo slecht te zien geweest door het licht in haar gezicht. Achteraf was het haar allemaal duidelijk geworden. Maar dat hield ze liever nog even voor zich.

‘Ook scheen er een flauw schemerlampje op mijn gezicht dat mijn zicht bemoeilijkte. Daardoor vond ik het vreemd dat er wel tientallen kaarsen en waxinelichtjes op een tafel stonden, waardoor de ruimte best wel goed verlicht was. Na mijnheer nummer één, kwam loser nummer twee. Ik zeg loser, omdat deze persoon het met moeite tien seconden uithield,’ overdreef ze, ‘en toen moest hij zich al terugtrekken. Voor de vorm bleef hij nog even in de ruimte rondhangen, anders zouden zijn maten kunnen denken dat hij geen echte kerel was. Degene die voor ‘de echte kerel’ in de plaats kwam was groot en sterk. Hij was de eerste die mijn borsten wilde aanraken. Die kreeg van mij een flinke haal over zijn hand. Hoewel ik in een soort shock-toestand was, kon ik gek genoeg wel helder denken. Ik bleef zoeken naar een uitweg. Als dank voor de kras op zijn hand haalde hij uit. Met de vlakke hand sloeg hij in mijn gezicht en was ik even groggy.

Of hij van het hele spektakel genoten heeft, weet ik niet. Toen ik bijkwam was hij al op de weg terug. Het was volgens mij dezelfde persoon omdat hij dezelfde manier van lopen had en hetzelfde grote postuur. Nummer vier was een voorzichtig type. Hij liep de hele kamer door, keek in allerlei hoeken, het is me niet duidelijk geworden waarom. Controleerde het touw waarmee ik vastgebonden was en moest, doordat hij kostbare tijd verloren had, opnieuw met zijn lid in de weer om het in een stevige positie te krijgen. Volgens mij met de moed der wanhoop begon hij mijn kruis te swaffelen.’

‘Swaffelen?’ schrok Britta van haar eigen vraag, waarop meteen de vertrouwde rode blos op haar wangen verscheen.

‘Ja, je weet wel, met zijn geslacht ergens tegenaan slaan. Ze zijn al niet goed wijs die mannen, maar soms zijn ze nog een stukje niet goed wijzer,’ beantwoordde Stella deze vraag.

Aan de gezichten van sommige vrouwen zag je dat ze wisten wat Stella bedoelde.

14 ‘Alsof dat niet voldoende was, kwam er opnieuw iemand binnen. Dat bleek de laatste te zijn. Dat wist ik toen nog niet. Deze heer droeg geen condoom. Dat merkte ik direct omdat hij, nog voor hij enige actie had ondernomen, zijn inhoud als een oncontroleerbare vulkaan tegen me aan spoot. Dat deed me realiseren dat de anderen waarschijnlijk wel een condoom hadden gebruikt. Met de vordering van het aantal liefhebbers was mijn corridor slechts iets minder geïrriteerd. Door zijn snelle ejaculatie raakte hij lichtelijk in paniek. Dit was blijkbaar niet het plan dat hij in gedachten had. Als een bezetene probeerde hij zijn jongeheer tot leven te wekken. Hij ging zo op in zijn fanatisme, dat het leek of hij mij helemaal vergeten was. Hij was zo gefocust en afgeleid, dat ik ineens moed kreeg om een tegenactie te beginnen. Ik zocht met mijn linkerhand in de zak van mijn colbert.

Ik weet niet of ik dat verteld heb, maar ze hadden mijn lange regenjas uitgedaan en ergens neergelegd. Ik wist niet precies waar. Mijn colbertje hing nog om mijn schouders. In de zak van dat jasje bewaar ik pepperspray. Het busje waar het in zit lijkt op een lippenstift. Ik weet niet of ze me gefouilleerd hebben. Als ze dat wel hebben gedaan, dachten ze waarschijnlijk dat mijn lippenstift niet gevaarlijk kon zijn. ‘Ik haalde een paar keer diep adem, probeerde er niet te paniekerig naar te zoeken. Mijn opponent moest natuurlijk niet gealarmeerd worden. Zo rustig mogelijk ging ik met trillende vingers op zoek naar de zak van mijn colbertje. Door alle schermutselingen lag ik er half op. Er zou een zakdoek en de pepperspray in moeten zitten. De zakdoek was ervoor om het busje er niet bij het minste of geringste uit mijn zak te laten vallen. Ik voelde de stof van de zakdoek. Ik drukte erin en mijn vingers zochten verder. Onder de zakdoek voelde ik het harde metaal van mijn zogenaamde lippenstift. Al in mijn zak probeerde ik met twee vingers de dop er af te halen. Die is er zo makkelijk

opgemaakt dat ik het met één hand los kan krijgen. Ik heb die handeling heel vaak geïmagineerd. Uiteraard niet liggend op een bank, maar buiten terwijl ik fietste. Zonder dopje haalde ik de pepperspray uit mijn zak. Heel even keek ik naar mijn hand en liet ik het busje door mijn vingers gaan. Ik moest zeker weten dat de opening aan de goede kant zat. Er zit een groene lichtgevende cirkel rond het gaatje, en een miniem knopje aan de andere zijde, zodat je met slecht zicht de juiste plek weet te vinden. Ik draaide het in mijn hand en wilde mijn belager roepen, zodat hij naar me zou kijken. Mijn stembanden kraakten. Ik probeerde te schreeuwen, er kwam slechts gerochel uit. Mijn mond was zo droog dat ik amper kon kuchen of hoesten. Uiteindelijk sloeg ik met het busje op de metalen zijkant van mijn ligplek, waarbij het bijna uit mijn hand viel. Ik had geen tijd om van schrik te gillen want gealarmeerd keek hij zelf op. Precies op dat moment spoot ik hem de pepperspray in zijn gezicht.

Alle vrouwen hingen aan haar lippen en slaakten tegelijkertijd een zucht van verlichting.

‘Ik weet niet of ik hem goed in de ogen raakte, maar hij ging neer met een schreeuw alsof iemand hem een brandende spies in de ogen boorde. Een omwenteling van de gebeurtenis waar hij natuurlijk totaal geen rekening mee had gehouden. Van onderliggende partij was ik ineens bovenliggende partij. Maar nu...? Wat moest ik doen? Hij zou daar geen uren blijven liggen en als hij dat wel deed, hoe moest ik me bevrijden?’

Hier pauzeerde Sanne. Ze pakte haar glas, nam een flinke teug en zei: ‘Sorry, ik moet even op adem komen. Wil er iemand alvast haar verhaal vertellen?’

Alsof ze allemaal door dezelfde wesp waren gestoken, begonnen ze door elkaar te praten. Uit het lawaai kon Sanne destilleren dat ze allemaal een soortgelijke ervaring deelden.

‘Dames, een tegelijk,’ riep Stella.

Het werd meteen stil. Dat moment gebruikte Angela om te zeggen wat iedereen dacht. ‘Maak jij eerst je verhaal af. We zijn nieuwsgierig hoe het afloopt. Of eindigt het net als ons verhaal?’

Sanne keek ieder apart secondelang aan en vroeg toen, terwijl ze al een sterk vermoeden had: ‘Hebben jullie iets gelijkwaardigs meegemaakt?’

Weer begon iedereen door elkaar te praten.

‘Oké, oké, ik begrijp het al. Voordat ik verder vertel, wil ik eerst jullie verhaal horen. Hoeft niet zo uitgebreid zoals ik het heb gedaan. Waar je maar behoefte aan hebt. De mannen komen voorlopig niet terug. Mocht dat wel zo zijn, dan maken we heel snel een afspraak om ons hart te luchten. Laten we hier vanaf links beginnen.’

2

20 - 31 december 2013

Precies twaalf dagen was ze gevangen in haar gevoelens. Vanaf het moment dat ze op vrijdagmorgen 20 december wakker werd tot en met de vertelling van haar verhaal op oudejaarsavond werd Sanne opgeslokt door de vreselijkste gedachten.

17

Wakker worden is een groot woord. Na een voornamelijk slapeloze nacht werd ze opgeschrikt toen de tweeling aan haar bed stond. Dries was de koeien aan het melken.

‘We zijn wakker,’ werd er in haar oor geschreeuwd. Heel even moest ze zich concentreren en toen was het misselijke gevoel weer terug. De heftige gebeurtenis zat zo krachtig in haar hoofd dat ze er niet eens aan dacht om over te geven. Haar automatische moederinstinct nam het over.

Zodra Sytze en Cynthia met hun bruine boterham aan het spelen waren, rende ze naar het toilet om het laatste restje maaginhoud en haar gal uit te spugen.

Met moeite kreeg ze een glas lauw water naar binnen. Haar gedachten raasden zo chaotisch door haar hoofd dat de keuken een carrousel werd, een achtbaan die niet te stuiten was. Wat een ramp! Wat moest ze doen, wat kon ze doen? Dries vertellen dat er een paar gekken bruut over haar heen waren gewalst? De politie? En wat moest ze dan zeggen? “Ga maar kijken in een huis waar ik nu nog niet precies weet waar de locatie is, maar als ik weer helder kan denken, zal ik heus wel weer de route herkennen.”

Traag liep ze de trap op naar de badkamer. Na de lange douche van gisteravond was ze opnieuw toe aan stralen heet water die de nachtmerrie van haar af moesten spoelen.

In bed probeerde ze de verschrikking te recapituleren. Wat was er gebeurd? Keramiekles, net als elke donderdagavond. Haar vaas begon steeds

meer op een schaal te lijken. Ze had volgende week willen beslissen wat het zou worden. Voorlopig besliste ze helemaal niks meer. Keramiekles hield ze even voor gezien. Met een opgeruimd hoofd wilde ze haar fiets neerzetten om aan een onschuldig avondje te beginnen toen ze onverwacht van achteren werd gegrepen en ze een vieze lucht inademde.

Voor de zekerheid had ze een emmertje naast het bed gezet. Elke walgelijke gedachte deed haar kokhalzen. Ze zocht met één hand naar haar emmertje.

18

Sanne wilde niet de hele dag in bed blijven liggen. Het zou een mooie vrijdag moeten worden, ze had de kinderen beloofd na school nieuwe kleren te kopen en Dries zou vragen stellen als ze maar bleef overgeven. Ze kleepte zich aan en begaf zich met een pijnlijke vermoeidheid naar de keuken. Met een suis in haar hoofd was ze bij het aanrecht bezig toen er iemand langs het keukenraam liep. Ze kon zich nog net omdraaien. Als ze ergens geen zin in had was het wel een van de vrienden van Dries.

Ze maakte zich een kopje thee en ging in de achterkamer zitten. Probeerde haar hoofd leeg te krijgen. Even geen vreselijke gedachten meer.

Dries stond in de deuropening: 'Zo gek, Kor was hier net met een of ander vaag verhaal en weg was hij weer. Het leek wel of hij alleen wilde checken of ik thuis was. Vreemd, heel vreemd.' Dries had weinig oog voor Sanne. Hij was alweer met zijn gedachten bij de dingen die hij die dag nog moest doen. Hij rook de koffie en liep weer terug naar de keuken.

Sannes gedachten sprongen nog steeds alle kanten op. Vertellen, niet vertellen. Praten, niet praten. Vrouwen bellen, niet bellen. Politie, geen politie. Toch maar naar haar moeder, niet naar haar moeder. De kinderen zolang laten logeren, de kinderen gewoon thuis houden.

Op de ochtend van oudejaarsdag kon ze zich weinig herinneren van de afgelopen dagen. Alsof haar hersens haar in een overlevingsmodus hadden gezet ondanks alle horroredachten. Wel wist ze dat de aanranding in haar studietijd ook weer voorbij was gekomen. Eigenlijk was haar hele leven aan haar voorbij getrokken alsof ze op de rand van overlijden stond. Ze

herinnerde zich de woede van toen. Het had haar weer bijna doen ontploffen, maar de aanranding van toen was niets vergeleken bij haar recente ervaring. Langzamerhand herinnerde ze zich steeds meer.

De kinderen zouden komende nacht door haar ouders worden thuisgebracht na een kort logeerpartijtje. Met een zwaar gemoed fietste Sanne naar Angela op deze laatste dag van het jaar. Ze had gehoopt dat ze zich opgelucht zou voelen, nu ze eindelijk de vrouwen haar verhaal kon vertellen. Confronteren kon je beter zeggen. Ze zouden geschokt zijn, misschien hun eigen verhaal op durven biechten.

19

Ze zuchtte, zocht naar een sigaret die ze sinds kort weer bij zich had. En als ze het verteld had, wat dan? Voor haar was het duidelijk, maar hoe kreeg ze die vrouwen zover dat ze met haar mee wilden doen? Desnoods deed ze het alleen. De vernedering, de onmacht en de woede waren te groot om het te laten rusten. Ze had haar gedachten er al over laten gaan, maar durfde nog niks concreets uit te werken.

Met Dries had ze inmiddels een vreemde verhouding. Hij leek haar niet te begrijpen en liet haar zoveel mogelijk met rust. Wroeging? Ze wist het niet, waarschijnlijk zou ze het nooit weten.

Ze stapte van haar fiets en drukte op de bel. Angela deed open. Het eerste wat opviel waren de wallen onder haar ogen. Ja, Jeremy was ook alweer bijna twee weken weg. Wat een ellende. Ze probeerde er een glimlach uit te persen. De moed zonk Sanne in de schoenen. Hoe zou ze ooit dit lieve kind de waarheid kunnen vertellen?

3

31 december 2013

20 Sanne keek naar Tessa, die schrok van de aandacht. Alle gezichten waren Tessa's richting op gedraaid. Ze boog haar hoofd iets, in zichzelf gekeerd. Alsof ze zichzelf moed in wilde spreken, ging toen rechtop zitten, keek star de kamer in, naar niemand in het bijzonder en begon haar verhaal.

'Zoals jij nog exact de datum weet,' ze knikte naar Sanne, 'zo weet ik dat ook nog. Het was ook op een donderdag: donderdag 5 december. Dus voor mij ook nog niet zo lang geleden,' ze keek opnieuw naar Sanne, 'Een toeval dat we geen pakjesavond vierden, dat zouden we pas de volgende dag doen. Ja, dat werd een totale mislukking,' mijmerde ze. 'Maar goed waar was ik. Het was voor mijn doen laat, negen uur, ik kwam van mijn yoga-meditatieles af. Althans, ik stond buiten om naar mijn auto te lopen. Ik moest me even oriënteren in het donker. Net toen ik de deur van mijn auto wilde openen voelde ik zo'n prop met die verschrikkelijke geur onder mijn neus.' Hier trok Tessa een vies gezicht alsof ze de geur weer opsnoof. 'Het leek slechts seconden te duren, toen ik op die bank in blinde paniek wakker werd. Ik rukte aan de touwen en met mijn ene vrije hand sloeg ik in het rond. Het hielp niks natuurlijk. Ik had nog nooit zoiets meegemaakt. Wie wel eigenlijk?' vroeg ze aan niemand in het bijzonder. 'Ik hoorde geluiden in de ruimte maar zag niemand. Ik begon te krijsen. Vanuit het niets werd er een hand op mijn mond gelegd. Ik was te beduusd om te bijten. De hand maakte me duidelijk dat ik stil moest zijn. Toen merkte ik pas dat er aan mijn kleren gerommeld was en begon ik weer te schreeuwen. Ik kreeg een klap in mijn gezicht, schrok daar zo van dat het een paar tellen duurde voordat ik begon te huilen. Zo onbedaarlijk dat ik minutenlang niemand heb gezien of gehoord. Alsof ze niet wisten wat ze met me aan moesten.

Toen kwam er een heel grote gedaante, wel zo groot als Wolf. Sorry dat

ik het zeg,' ze keek verontschuldigend naar Ursula, die bleek voor zich uit staarde.

'Die persoon drong zo snel bij me naar binnen, dat ik het uitgilde van de pijn. Ik weet niet meer hoeveel mannen zich over me heen gebogen hebben, wel weet ik dat de laatste geen bescherming droeg. Zijn lading kwam voor een deel in mijn gezicht. Toen heb ik zo hard geschreeuwd dat ik bang was dat mijn stembanden het zouden begeven. Dat is het laatste wat ik me van daarbinnen kan herinneren. Waarschijnlijk door de stress, de spanning en de paniek ging ik compleet out. Ik werd pas wakker in een bus of in ieder geval een voertuig. Ik had een grote zak over mijn hoofd met een gat bij mijn mond zodat ik kon ademen. Iemand gooide me uit de auto en reed met piepende banden weg. Het duurde even voordat ik de zak van mijn hoofd kon trekken omdat die aan de onderkant was vastgeknoopt.' De dames keken allemaal met een blik van herkenning. 'Toen ik weer kon zien was de wagen al weg. Ik stond zo te trillen op de parkeerplaats, dat ik met moeite op mijn horloge kon kijken. Pas na een paar minuten werd ik helder en realiseerde me dat ik ongeveer een uur weg was geweest.' Ze was nog niet klaar met haar verhaal of ze begon onbedaarlijk te huilen. Daar schrokken Britta en Ursula zo van, dat de tranen spontaan in hun ogen sprongen. Tessa had altijd wel ergens een pijntje of een klachtje, maar sinds haar meditatielessen leek ze alles beter onder controle te hebben.

Alle vriendinnen keken geschokt voor zich uit. Beduusd, alsof ze even niets meer wisten te zeggen. Niemand durfde naar Tessa te kijken.

Kun je zien wat zo'n heftige ervaring met je kan doen, dacht Sanne, die pas na lange seconden de pijn aan haar handen voelde omdat ze de nagels te diep in haar palmen boorde. Ze wreef omstebeurt met haar duimen over de indrukken in haar handpalmen en nam weer het woord. 'Jongens, zullen we even pauzeren,' opperde Sanne. 'Deze verhalen zijn te heftig om ze allemaal achter elkaar te horen. Wie heeft een gelijksoortig verhaal? Mag ik vingers zien?'

Alle overige dames staken hun hand op. Daar schrok zelfs Sanne van. Dus alle mannen van de aanwezige dames hadden hun lusten botgevierd op elkaars dames, zonder dat deze vrouwen dat zelf wisten. Ook haar Dries? De vraag alleen al was ondraaglijk. Sinds die verschrikkelijke avond

hield ze vol dat Dries er niets mee te maken kon hebben. Hij was er immers niet bij geweest. Achteraf leek ze ze allemaal te herkennen, de lafbekken. Haar eigen Dries was haar niet opgevallen. Toen bedacht ze opeens dat er vijf mannen waren geweest die tot actie waren overgegaan. Tessa had het ook over vijf mannen. Er waren er dus steeds twee niet bij, zo dachten ze nooit geïdentificeerd te kunnen worden, omdat ze altijd zouden ontkennen. Gelukkig wist zij wel beter. Toch voelde de minachting die op dat moment opborrelde voor haar eigen man en zijn vrienden als fysieke pijn en was die vele malen groter dan de liefde die ze ooit voor haar Dries had gevoeld. Ze werd misselijk van de tweestrijd. De haat aan de ene kant en het zaadje van de liefde dat toch nog ergens diep in haar verstopt zat. Ze wilde opstaan en naar huis gaan, en in een opwelling dacht ze eraan om op een spectaculaire manier zelfmoord te plegen. Het leven had geen zin meer. Hoe snel die gedachte ook in haar opkwam, nog sneller was hij weer verdwenen. Dat nooit. Zij zou hier als winnaar uit de bus komen, niet die verschrikkelijke lafaards. In de verte hoorde ze de kameraden met veel lawaai aankomen. Al enkele minuten was het denderende geluid van het carbid gestopt. Niemand had het gemerkt. Het zou niet lang meer duren, dan was deze kamer gevuld met zes dronken mannen, hun mannen. Hun verkrachters! En zij was op dit moment de enige die de identiteit van hun verkrachters kende. Ze zoog een paar keer haar longen vol en probeerde geluid te maken met haar mond. Na wat gekras en gehoest, riep ze: ‘Dames, opgelet.’ Er was inmiddels een geroezemoes ontstaan. De herkenning was bij allen groot. ‘We moeten dit gesprek helaas een paar dagen uitstellen. Ik hoor de mannen aankomen. Die mogen niet weten wat er met ons gebeurd is en ze mogen al helemaal niet weten dat we voorlopig het liefst geen man meer kunnen zien. Probeer zo gewoon mogelijk te doen, laat je niks welgevallen. Het liefst had ik alle verhalen in één keer over me heen laten komen. Jammer genoeg gaat dat nu niet lukken. Zullen we voor overmorgen afspreken? Morgen hebben we te veel verplichtingen, maar 2 januari wil ik alle verhalen horen. Ik wil de pijn met jullie delen, troosten, uithuilen en voorzichtig samen naar de toekomst kijken.’

4

31 december 2013

Ze hoorden het geluid van klompen die tegen de buitenmuur kloten. De meeste mannen kwamen op kousenvoeten de kamer inlopen. Twee hadden hun schoenen nog aan; allemaal keken ze uit waterige, kleine oogjes. Iets wat bij alle vrouwen opviel en bij de meeste een zucht van verlichting veroorzaakte: die mannen maakten het niet laat vanavond.

23

‘Waar zijn de hertjes?’ liet Wolf als eerste schreeuwend zijn gezicht zien.

Angela ging ook nog serieus op de vraag in. ‘De hertjes staan op zolder en daar blijven jullie vandaag vanaf. Ik heb er genoeg van dat ze elke keer van het dressoir worden geschoten. Zo wordt mijn verzameling nooit groter.’

De overige mannen zochten lachend een zitplaats. Dries droeg het dubbelloops speelgoedgeweer met de twee kurkjes voor in de loop, waarmee altijd op de glazen hertjes werd geschoten. Als enige bracht hij dezelfde week nieuwe reetjes terug. Precies zoveel als er door hem waren kapotgemaakt. De man van de winkel wist al precies hoe laat het was. ‘Weer op jacht geweest bij Angela?’ Weer nuchter zag Dries er altijd timide en schuchter uit en verontschuldigde zich dat hij niet meer precies wist wat er gebeurd was.

Karel keek, net als enkele anderen, naar de muren. ‘En waar zijn de schilderijen?’ Karel hoorde bij Stella. Voor iedereen een vreemde combinatie. De stoere Stella met Karel de huilebalk. Toch hielden ze het al een aantal jaren met elkaar uit. Op de een of andere manier konden ze het goed met elkaar vinden. Misschien bracht Karel bij Stella haar verzorgende kant naar boven. Ze werkte per slot van rekening in het ziekenhuis in Zwolle. Als ze al een agressieve kant had, verborg ze die achter haar karatekunsten. Hoewel... Wolf had haar in de kroeg meerdere malen letterlijk mannen

van zich af zien slaan, nooit vrouwen. Ze gebruikte nooit geweld tegen vrouwen. Tegen mannen toonde ze zich een gelijke. Niets was te gek: kopstoot, elleboog, mawashi. Tijdens karatewedstrijden mocht ze niet tegen mannen vechten, dus deed ze vanaf haar zwarte band nooit meer mee aan toernooien. Om sterke spieren te kweken zat ze op fitness. Armen en benen, haar schouders groeiden automatisch mee. Ze leek wel een wedstrijd-zwemster, zulke vierkante schouders had ze. De kracht die ze uitstraalde was genoeg om elke kroegtijger te imponeren.

24

Angela wilde antwoorden waarom er geen schilderijen aan de muur hingen. Sanne trok haar aan de arm de stoel in. 'Laat ze maar lekker,' siste ze.

Hoewel Jeremy, de man van Angela, sinds half december vermist werd, wilden de kameraden de door hem bedachte oudejaarsspelletjes in leven houden. Met het dubbelloops speelgoedgeweer, dat altijd boven op de kast in de keuken lag, de hertjes met kurkendoppen van de kast schieten, en schilderijen draaien. Met twee vingers de rechterbovenhoek zo'n grote slinger naar beneden geven dat het schilderij meerdere malen om zijn as draaide. Degene die de meeste omwentelingen haalde, kreeg een avond lang bier. Tot verbazing van de anderen wist de onhandige Karel dat meestal op zijn naam te zetten.

Het kratje bier, dat al in een hoek klaarstond, lonkte. De kameraden werden erdoor aangetrokken en bleven er in de buurt zitten. Sommigen plaatsten zich op de plavuizen, anderen in de vensterbank. Het interieur van Angela en Jeremy was altijd aan de ouderwetse kant gebleven. Roodbruine plavuizen, twee jaren zestig dressoirs, een groot eikenhouten bankstel zonder kussens en veel kopieën van landschappen achter glas aan de muur. En toch had het iets gezelligs, kneuterigs. Waarschijnlijk omdat ze allebei het de anderen zo naar de zin wilden maken. Ook nu Jeremy er niet meer was, deed Angela haar uiterste best.

Sinds Jeremy van de ene op de andere dag spoorloos was verdwenen, probeerden de vrienden Angela zoveel mogelijk te steunen en te bezoeken. Ook de vrouwen lieten meer hun gezicht zien. Een goede reden om dit jaar oud en nieuw toch weer bij haar te vieren. Al was er van vieren geen sprake.

ke. Helemaal na de verhalen van Sanne en Tessa. De grafstemming werd gemaskeerd door geforceerde vrolijkheid. In hun hart wilde iedereen het liefst meteen naar huis. Voor de vorm werd er nog een drankje ingeschonken. Na een kwartier was Sanne de eerste die Dries aan zijn arm trok. 'Je hebt genoeg gehad, we gaan lekker naar huis. Kijken we naar het vuurwerk vanuit het slaapkamerraam.' Dries was te dronken om te reageren. Met moeite stond hij op en wilde ter afscheid de dames zoenen. Een tweede ruk aan zijn arm liet weten dat dat er voor vanavond niet in zat. Sanne was kwaad genoeg om de man waarmee ze ooit had willen trouwen hier ter plekke met haar eigen stiletto dood te steken. Gelukkig hield ze zich in en probeerde ze haar emotie niet de boventoon te laten voeren. Voor dat mes had ze speciaal in haar damestas een extra zakje laten maken zodat ze het op een zo 'onzichtbaar' mogelijke manier bij zich had. Waar ze de pepperspray al meer dan een jaar bij zich droeg, had ze de stiletto pas een maand of vijf in haar bezit.

25

De laatste tijd had haar een angstig gevoel bekropen. De samenleving werd steeds ruwer, haar gebrek aan vertrouwen in politie en politiek werd alsmaar groter. Ze had het gevoel dat ze voortdurend voor zichzelf op moest komen, ook sinds de term 'participatiemaatschappij' regelmatig in de media verscheen. Het leek of alleen de journalisten smulden van alle rampen en negatieve berichten. En het waren er zoveel, en je kwam ze overal tegen, krant, tablet, radio, tv, internet. Geen enkel moment van de dag ontkwam je aan het slechte nieuws.

De opeenstapeling van de bangmakende berichten was haar langzamerhand te veel geworden. Alsof de journaals alleen maar grimmiger werden. Als ze in het donker op pad moest, voelde ze zich steeds minder op haar gemak. Het deed haar te vaak denken aan die poging tot aanranding die ze tijdens haar studietijd had meegemaakt. In een reflex had ze haar belager een rechtse directe gegeven en was hij helemaal out gegaan. Zelf had ze er nog weken trillende handen aan over gehouden. En nu weer haar ouders, die waren laatst op klaarlichte dag overvallen. Dat was de druppel. Zelfs met haar pepperspray op zak had ze het gevoel dat er nog iets ontbrak. Toen ze in de bioscoop een film zag waarin een vrouw onverwacht haar verkrachter in de zij stak met een flitsend mes, wist ze dat dat nog schortte

aan haar zelfvertrouwen. Ze had zo'n mes gekocht en had het op snelheid en gemak getest, net zo lang tot ze haar hulpje in nood snel en eenvoudig in allerlei houdingen tevoorschijn kon toveren. Je had geen beschermingshoesje nodig, omdat het zijn eigen lemmet verstopte. Je hoefde hem alleen vooruit te steken en op een knopje te drukken. Het lemmet schoot eruit en er weer in.

26 Meestal had ze de spray in haar tas, soms ook in haar jaszak, dat was dichter bij de hand, waardoor ze er sneller mee kon spuiten. Ze had gehoopt de stiletto nooit te hoeven gebruiken.

De eenvoud waarmee ze zowel de pepperspray als de stiletto via internet had kunnen aanschaffen had haar meer kracht gegeven. Die participatiemaatschappij was op die manier zo gek nog niet. Steeds meer vertrouwde ze op zichzelf en haar eigen ideeën. Ze was al gewend om af en toe kleding te bestellen via het web, meestal stuurde ze die weer terug. De fysieke winkel, en dan vooral de wat chiquere, was voor haar toch het fijnst, een verkoopster die je alles goed vond staan, de verlichting die precies jouw beste kant liet zien en de spiegel die je iets getinter maakte en slanker liet ogen. Thuis was het behelpen met passen en stond niets goed, het licht was te flets en haar teint te bleek.

Ze schrok op uit haar gedachten toen Dries haar een flinke klap op haar billen gaf ten teken dat hij klaar was voor vertrek. Met een dodelijke blik keek ze haar vriend aan. Ze kon nog net de kamer inroepen dat ze elkaar 2 januari weer zouden zien, waarop de aanwezige dames heftig knikten en ze de mannen niet-begrijpend achterliet.